

4. Про регулювання містобудівної діяльності : Закон України від 17.02.2011 // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 34. – Ст. 343.

5. Архітектор відповів на скандал навколо львівського «театру на Подолі» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ukranews.com/ua/news/509905-arkhitektor-vidpoviv-na-skandal-navkolo-lvivskogo-teatru-na-podoli>)

6. Як не порушити авторське право на об'єкт архітектури? [Електронний ресурс]/Ганна Ляшенко//. –Режим доступу: https://zib.com.ua/ua/99093-yak_ne_porushiti_avtorske_pravo_na_obekt_arhitekturi_-_dumka.html)

7. Архитектурное пиратство Поднебесной [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://hist-etnol.livejournal.com/6747737.html>

8. Как внести изменения в проект дома на этапе строительства [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://innstroy.ru/enciklopedija-stroitelstva/kak-vnesti-izmeneniya-v-proekt-doma-na-etape-stroitelstva>)

9. Как украсть дом: плагиат в архитектуре [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.prostranstvo.media/kak-ukrast-dom-plagiat-v-arhitekture/>

10. Плагиат и заимствование в архитектуре и интерьере [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.topdom.info/article/catarticle1/articlenews438.php>

РОЗВИТОК ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ЯК ВАЖЛИВИЙ ЧИННИК ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

*Тимофєєв І.
магістрант
науковий керівник Перетокін А. Г.
к.і.н., доцент кафедри українознавства,
документознавства та інформаційної діяльності
ПДАБА,
м. Дніпро, Україна*

Більшість екологічних проблем, а також їх наслідки носять трансграничний характер, а деякі з них є глобальними, завдяки чому вже на

ранньому етапі було визнано, що міжнародна співпраця між державами на основі відповідної нормативно-правової бази є необхідною умовою для вироблення ефективних заходів і рішень. Міжнародне екологічне право є областю міжнародного публічного права, яка відноситься до ролі держав і міжнародних організацій у справі охорони навколишньої середовища. Воно діє не в ізоляції, а закріплено нормами і принципами загального міжнародного публічного права. Традиційні джерела міжнародного права, вказані в статті 38 Статуту Міжнародного Суду, послужили основою для появи великого об'єму міжнародно-правових зобов'язань, головним завданням яких, є охорона довкілля і раціональне використання природних ресурсів [1, С.78].

Джерелами міжнародного екологічного права служать міжнародні договори, що приймаються на регіональному і глобальному рівнях, які зазвичай називають багатосторонніми природоохоронними угодами. До теперішнього часу прийнята велика кількість багатосторонніх природоохоронних угод, що включають більше 500 документів. Кожна угода спрямована на вирішення конкретної екологічної проблеми і відрізняється від інших в юридичному і інституціональному плані. Поступальний і розрізнений характер нормотворчої діяльності в області міжнародного екологічного права привів до широкого поширення переважно секторальних правових режимів і формування роз'єднаної міжнародно-правової бази у сфері охорони навколишнього середовища.

Окремо можна відзначити нормативні документи у сфері інтелектуальної власності навколишнього середовища, як важливий чинник забезпечення екологічної безпеки. Виняткові права, що надаються патентами, права на селекційні досягнення і права на промислові зразки можуть поширюватися і на технології використання поновлюваних джерел енергії, медикаменти для лікування нових захворювань, обумовлених новими кліматичними умовами, і на нові сільськогосподарські культури, виведені для успішного вирощування в місцях, не придатних для традиційних рослин.

Патентування рослин і селекційних досягнень викликало значні зміни в методах ведення сільського господарства, обмежуючи права фермерів використати для посіву, зберігати, повторно використати і продавати власне насіння і свідчивши про існування нормативного пропуску між патентним правом і режимами прав рослинників-селекціонерів, які сприяють реалізації цих прав. Приватизація зародкової плазми рослин і тварин на основі патентів і інших форм захисту інтелектуальної власності виявила розрив між інституціональними нормами ВОИС (глобальний форум, що займається питаннями політики, зміцнення співпраці, надання послуг та інформації в галузі інтелектуальної власності), сприяючими інноваціям, і положеннями Конвенції про біологічну різноманітність в тому, що стосується доступу і спільного використання вигод, прав носіїв традиційних знань і збереження біорізноманіття. Передбачене Угодою по торговим аспектам прав інтелектуальної власності (Угода по ТРІПС – угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності, 1994 рік) вимога про захист майнових прав, що стосуються нових селекційних досягнень, може також сприяти інноваційним розробкам в області генно інженерно модифікованих організмів. У зв'язку з цими подіями виникають питання про пропуски між режимами Угоди по ТРИПС і Конвенцією про біологічну різноманітність, включаючи вимогу, що міститься в останній, про визнання цінності знань, інновацій і практики місцевих громад, що мають значення для стійкого використання біорізноманітності. Наявність пропусків у взаємозв'язку між Угодою по ТРИПС і положеннями Конвенції про біологічну різноманітність, які закріплюють принципи доступу і спільного використання вигод від застосування генетичних ресурсів [3].

Екологічні принципи закладають основу для інтерпретації природоохоронних договорів і можуть заповнити пропуски між правилами, викладеними в договорах. До таких принципів відноситься обов'язок держав запобігати значний збиток довкіллю за межами своїх національних меж, дотримуватися запобіжних заходів при ухваленні рішень, які можуть завдати

шкоди довкіллю, забезпечити відшкодування завданої довкіллю шкоди, забезпечити доступ громадськості до інформації і ухвалення рішень, пов'язаних з потенційно значною шкодою довкіллю, і співпрацювати в області охорони довкілля. Деякі з цих принципів були інкорпоровані в тематичні контексти багатьох багатосторонніх природоохоронних угод. Крім того, декілька міжнародних судів і трибуналів підтвердило існування норм звичайного міжнародного права, що стосуються охорони довкілля, зокрема зобов'язання по поверненню шкоди довкіллю за межами національної юрисдикції, прояву належної обачності, обов'язку проводити оцінку дії на довкілля і зобов'язання по відшкодуванню завданого довкіллю збитку [2, С.522- 570].

На зараз є істотні недоліки відносно принципів міжнародного екологічного права, зокрема відносно їх змісту і правового статусу. Є випадки відсутності ясності відносно характеру і змісту принципу, або відсутності консенсусу відносно його застосовності, або відсутності визнання в обов'язкових правових документах або усього вищезгаданого. Міра правової невизначеності відносно багатьох з цих принципів прямо і побічно впливає на прогнозованість і застосування секторальних природоохоронних режимів. Деякі принципи, такі як доступ до інформації, участь в процесі ухвалення рішень і доступ до правосуддя, застосовуються тільки на регіональному рівні. Інші, такі як право на чисте і здорове довкілля і принципи непогіршення і поступального поліпшення, були визнані тільки нещодавно і тільки в обмеженому числі правових документів і ще не отримали повного розвитку. Хоча принципи стійкого розвитку і загальної, але диференційованої відповідальності і відповідних можливостей за своєю природою є динамічними і досить гнучкими, щоб дозволити міжнародному праву розвиватися і реагувати на нові виклики, не можна назвати очевидним їх повсюдне застосування. Необхідно додатково пояснити принципи екологічного права без збитку для правових змін, вже реалізованих в тематичному контексті різних багатосторонніх природоохоронних угод.

Усебічний і об'єднуючий міжнародний документ, узагальнювальний усі принципи екологічного права, може забезпечити повну гармонізацію, прогнозованість і визначеність.

Список використаних джерел:

1. Медведєва М. О. Міжнародне екологічне право // Українська дипломатична енциклопедія: У 2-х т./Редкол.:Л. В. Губерський (голова) та ін. – К.: Знання України, 2004 – Т.2 – 812 с.
2. Проблеми права екологічної безпеки : навч. посіб. / М. В. Краснова, Г. І. Балюк, А. Г. Бобкова [та ін.] ; під заг. ред. М. В. Красної та Р. С. Кіріна; відп. ред. В. І. Андрейцев; М-во освіти і науки України; Київ. нац. ун-т, Нац. гірн. ун-т. – Дніпро : НГУ, 2016. – 575 с. С.522- 570
3. Работа 73-й сессии Генеральной ассамблеи ООН: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.un.org/ru/ga/73/agenda/>

ИНТЕЛЛЕКТУАЛЬНАЯ СОБСТВЕННОСТЬ В СФЕРЕ АРХИТЕКТУРЫ: СПЕЦИФИКАЦИЯ И ОХРАНА ПРАВ

Филимонова Е. Л.
*ст. преподаватель кафедры Экономической теории и права
Приднепровская Государственная Академия строительства и
архитектуры
г. Днепр, Украина*

В современных экономических условиях, когда в развитых странах идет процесс формирования информационного общества и информация становится одним из важнейших ресурсов, проблемы создания, спецификации прав на интеллектуальные продукты и их охраны выходят на первый план. Актуальной также становится проблема обмена информационными и интеллектуальными продуктами, как на уровне